

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumerează și la poste și la librării.

Epistole nefranțate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Numeri singuratici a 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiuni.

Echouri la „Protest”.

Primim dela Bruxella doi numeri ai ziarului *L'Indépendance Belge*, cari conțin articoli referitori la chestiunea română în Ungaria („La question roumaine en Hongrie” — așa fi intitulă ziarul belgian). Unul conține „răspunsul” celor doi delegați maghiari la conferința interparlamentară, răspuns cunoscut deja în traducere cetitorilor noștri, pe care însă cei doi delegați îl signează numai cu inițialele lor. Al doilea, numărul dela 19 August, conține un lung articol semnat de domnii V. Curtius și Ioan N. Roman în numele „Ligei române, secțiunea Bruxella”. Acest articol dă un amănunțit răspuns la „răspunsul” domnilor Pázmándy și Asboth, nimicind toate aserțiunile lor nedrepte față cu noi, și ilustrând cu exemple concrete sistemul și procedura electorală din Ungaria, pe care și delegații maghiari au calificat-o „curioasă și neînțeleasă în străinătate”.

Vom face cunoscut, îndată ce ne permite spațiul, acest răspuns al harnicilor tineri din Bruxella. Acum dăm cei doi articoli, referitori la „Protest”, anunțați în ultimul nostru număr:

Români și Maghiari.

Acesta este titlul articolului apărut din prilejul Protestului dela Bruxella în nrul dela 18 August al ziarului „*Deutsches Volksblatt*”, pe care l-am anunțat în nrul ultim al nostru.

În început autorul arată gravaminele Românilor, despre cari recunoaște că toate sunt pe deplin îndreptățite, apoi continuă astfel:

Ungaria a fost reprezentată prin doi delegați: D. Pázmándy și I. Asboth. Întrebați fiind acești doi reprezentanți ai Ungariei de către ceilalți deputați despre cruzimile Maghiarilor comise cu ocazia alegerilor dietale din Ungaria, acești doi domni reprezentanți ai Ungariei, intenționat au dat informațiuni incorecte celorlalți deputați, ceea-ce apare evident chiar și din articolul publicat de inuși Pázmándy în „*Magyarország*”.

Noi avem motiv a da însemnătate acestei constatări; de oare-ce din informațiunile incorecte date în chestiune sîntem îndreptățiti a concluda, că și în chestiunea română tot așa se purcede.

Și într-adevăr așa și e. Amintim deputați maghiari au publicat în „*Indépendance Belge*” o contra declarație, despre a cărei ton naiv și de sigur neintenționat, fecine, carele urmărește cu ochi deschiși stările dincolo de Leitha, trebuie să rămână de tot uituit. Jupânul Pázmándy pune următoarea întrebare: „Broșura încheie cu cuvintele: noi sîntem Români și în veci Români vom să rămânem! Urmează subscrierile:” Noi (delegații maghiari) am căutat înzădă subsciberile, n'am aflat însă nici un unic nume. Unde au rămas subscrierile? Aceasta unică întrebare lasă să se apară în adevărata lumină ținta șiretului comis voyageur Pázmándy. El știe prea bine, că în cazul publicării subscrierilor guvernul maghiar imediat ar fi înscenat un al doilea proces al memorandumului și ar fi tras la bară judecătoria pe toți subscrișii, pentru trdare de patriă.

Pentru deplina pedepsire a acușărilor ar fi grijit de sigur „inparțialii judecători” ai Ungariei. Aceasta n'o tradează prin nici un cuvânt în articolul trimis la „*Indépendance Belge*”, ci face ca protestul care în original e prevăzut de fapt cu sute de subscrieri de ale Românilor ungureni și ardeleni, să apară ca opera unei singure persoane. Referitor la censul nedrept de alegere se afirmă în faimoasa declarație, că baronul Bánffy a promis deja o îndreptare temeinică. Pázmándy o știe însă că și noi, ca aceeași făgăduință a dat-o deja Tisza. De atunci lăcuoa a fost renoită de toți primi-ministrii și totuși nici unul în amintita chestiune nu s'a urnit.

Afară de aceea celui ce cunoaște stările din Ungaria i-se pare de tot comic, dacă opoziționali Pázmándy și Asboth, cari de atâtea ori i-au reproșat actualului stăpân al Ungariei călcarea cuvântului, acum deodată vor să impună prin aceea, că Bánffy ar fi promis ceva! Ilustra provocare dela finea declarației la adresa Românilor că se renunțe odată la pasi-

vitate și să între în parlament, e o adevărată ironie și mai cu seamă ne miră, că dl Asboth, deputat al partidei populare, a subscris aceasta provocare. Nu mai știe oare dl Asboth cum a tractat guvernul maghiar alegătorii germani sârbi și slovaci, ai partidei populare, cu ocazia alegerilor din anul trecut?

A uitat dl Asboth istoria alegerilor din Neutra, Stampfen, Csacza și Varin?

Credem a fi caracterizat prin aceasta în destul importanta declarație a delegaților maghiari și notăm numai, că ne-a transpus în o dispoziție nespus de hazlie.

Pro aris et focis.

Eată articolul apărut în *Gazzetta Ferrarese* din Ferrara sub titlul latinesc: *Pro aris et focis* (Pentru lege și moșie):

Este viu încă resunetul procesului, care a durat trei săptămâni întregi și care s'a sfârșit prin condamnarea la pedepsele cele mai grave a membrilor, cari compuneau comitetul național al Românilor din Transilvania și Ungaria.

Cu toate acestea mișcarea de agitațiune (ziarul italian folosește cuvântul „agitazione” în înțelesul seu bun. R.) a Românilor în contra opresiunii maghiare nu a perdit din vigoare sa. Strigătul: „*Noi sîntem Români și Români vom să fim în veci*” se repetă cu insistență.

Și fiindcă protestul unui popor, care vrea să i-se respecte naționalitatea, nu trebuie să procure neapărat întemnițări și amende enorme conducătorilor sei, — comitetul studenților români dela universitatea din Bruxella a adresat reprezentanților Europei întregi, adunați în capitala Belgiei pentru congresul de pace, un memorandum, pe care îl vom reproduce întreg, dacă ne va permite spațiul jurnalului.

E scris cu energie, dar' cu seninătate. Se cere, că într'un imperiu poliglot și polinațional să fie garantată fiecărui popor libertatea de a se dezvolta conform tradițiilor și obiceiurilor rasei sale, fără a atenta la existența statului, fără a se subtrage dela datorințele de sudit.

Noi înțelegem și admirăm pe cel-ce înfruntă ori-ce pericol mare pentru pământul, care l'a văzut măsându-se, unde se înalță bisericile Dumnezeuului, pe care îl adoară, unde trăiește familia, în al cărui sin el a crescut.

Pentru cel-ce simte iubirea de patrie agitațiunea Românilor e mai mult decât legitimă, și încă odată *Gazzetta* pretinde, ca un guvern, care să de liberal și constituțional să înceteze cu prigonirea, care merge exclusiv, ori poate fatal, în detrimentul seu. —

Dela conferința interparlamentară.

— Raport special al „*Tribunei*” —

Bruxelles, 15 August 1897.

(Urmare și fine.)

Trăsurile poposec un minut. Pázmándy, care se găsea în altă trăsură, mă căuta ca iarba de leac. Avusesem, anume, cu o seară înainte o discuție cu damnealui asupra faptului grotesc cum că agitații în procesul „Memorandului” au fost sălășii pe plătăsă chiria celulelor, în care au stat întemnițați 15 luni. Pázmándy pretindea, că aceasta se în-tâmplă pretutindenea, în Belgia chiar; eu îi spusesem că se înșală. Și acum Pázmándy mă caută ca să-mi spue cum că a vorbit cu un avocat belgian, pe care dacă voesc poate să mi-l prezinte, dar' pe care, în treacă fă zia, nu mi-l prezentat nici până în ziua de astăzi, care avocat i-a spus că într-adevăr lucrurile așa se petrec în Belgia, că s'edecă cei condamnați trebuie să plătească cheltue-lile de întreținere... Și sînt cheltue-lile de întreținere, ear' nu chiria temnițelor, ceea-ce con-damnații în procesul „Memorandului” au plătit după grație.

Am restabilit din capul locului faptele, spunând, că martirii noștri și-au plătit hrana la oțelurile, la care erau abonați; așa încât cum un condamnat nu are nevoie decât de hrană și de oada ori de celulă și cum hrana era plătită, ceea-ce le cerea guvernul în urmă nu putea fi decât chiria.

„Dar' fiindcă d-ta, domnule Pázmándy, jonglezi asupra cuvintelor „întreținere” și „chiria”, i-am adăugat, să-mi dai voe să-ți spun o anecdotă: Românească, ce se potrivește în cazul de față: Un Maghiar de-al d-voastre își vede pipa, pe care o pierduse, în gura unui Român de-al nostru și-i zice: — Măi Române, pipa asta e a mea, dă-mi-o! Românul, om isteț, folosindu-se de faptul, că în românește sînt două cuvinte pentru noțiunea de pipă, cuvântul *pipă* și cuvântul *lulea*, îi răspunde: — Ce spui tu, că asta-i pipa ta?! Mai întâiu că asta nici nu-i pipă, ci lulea. — Dacă-i lulea, încheie minteolul Maghiar, apoi atunci hotărîr lucrul că nu-i a mea, de vreme ce eu am pierdut o pipă, ear' nu o lulea.... Așa faci și d-ta, dle Pázmándy: nu-i chiria, ci întreținere; și crezi, că schimbând cuvintele, schimbi și lucrurile.

Anecdota mea a zăpăcit pe membrul opoziției și agentul guvernului din Ungaria. Și cum el tot mai stăruia asupra faptului, că în Belgia se plătește întreținerea în temnițe, — de vreme-ce asta i-a spus-o un avocat anonim și misterios, întărindu-i astfel *presentimentul*, ce el îl avea de mai nainte, — dl *Lemonier* își pierde răbdarea, se ridică dela locul seu și-i spune în respectată franțuească: — Asta nu-i adevărat, dle. Am fost deputat și sînt de zece ani membru al baroului din Bruxelles; te pot încredința că onoarea de a ave o asemenea legislație, în puterea căreia condamnările politice trebuie să plătească întreținerea ori chiria, — pentru-că în definitiv e aceeași lucrul, — această onoare v' revine d-voastre și țerei d-voastră.

Pázmándy a fugit pur și simplu, — și de atunci nu l'am mai văzut, decât numai odată, în grotle de Han, ca să-mi spuie că are să răspundă la broșură.

Ne-am suit, din nou în trăsuri și am plecat mai departe, la drum. Toți îmi cereau și alte lamuriri asupra acestor chestiuni. Îmi era milă de dl d'Asboth, care avea aerul foarte deprimat, și se resignase la o tăcere continuă și prudentă; dar' nu puteam să mă astring datoriei de a răspunde dorinței stăruitor exprimată de tovarășii mei de drum.

Am povestit substratul procesului „Memorandului”, cele ce se petrecuseră înainte, delegația la Viena, vandalismul dela Turda, intențarea procesului, chipul cum s'au urmat desbaterile, condamnarea la grozavele pedepse cunoscute, grațierea după 15 luni în contra voinței guvernului și ultima ispravă a chiriei pentru domiciliu în temniță.

Am povestit apoi despoierile, a căror victimă sînt Români, începând cu faimoasa afacere a *Tofălenilor* și sfîrșind cu afacerea *Scărișorenilor*, despre care, avînd date precise, le-am putut ceti, în umirea și stupefecția tuturor, că asemenea acte de „justiție” se pot petrece într-o țeară cu atâtea pretenții, ca Ungaria...

Și după-ce am făcut o lungă enumerare de fapte și de isprave „patriotice”, fără ca dl d'Asboth, care mă asculta, să mă poată contrazice cu un cuvînt, indignarea tuturor izbucni în observații ca aceste:

„Un asemenea regim e o adevărată rușine”.

„D-voastră Români meritați soarta aceasta, pentru-că nu știți să fiți uniți ca un singur om, dela cel mai de sus până la cel mai de jos, și să împuneți ca o asemenea stare de lucruri să înceteze”.

„Într-o asemenea țeară și sub un asemenea guvern toate mijloacele de luptă sînt bune permise și morale...” etc. etc. etc.

Astfel vorbind, eată-ne în sfîrșit ajunși la grotle de Han...

Correspondența mea de astăzi începe să iee dimensiuni, în contra cărora directorul „*Tribunei*” sînt sigur că are de făcut observațiuni serioase și decisive, într'un timp când coloanele foaiei sînt reclamate cu stăruință de a'teale alte chestiuni.

Nu voiu deci să descriu grotle de Han deși de multă vreme n'am încercat o impresie mai puternică și mai sguduitoare decât la 10 August în zidurile naturale ale acestor tenebre, pe care imaginația cea mai fecundă, ajutată de cea mai mare bunăvoință, cu greu i-le va pute închipui.

Un câmp. De-a lungul câmpului un rfu ceva mai mare decât *Oibînul*, numit *la Lesse*; ear' în mijlocul acestui câmp fertil un deal de mărime mijlocie...

La Lesse vine serpuind și mînănd o apă curată, până la poalele dealului. Aci dispăre sub o stîncă. Se mai aude un sgomot surd, venind din adâncimi, un val de spumă urcându-se până la suprafață în locul unde ritul dispăre, — și apoi nimic.

Ceva mai departe o intrare, ca într-o pivniță, scări rudimentare, care scoboară și dau în niște coridoare obscure, umezeală pe jos, picături de apă căzînd de sus.

Oameni cu torțe și fete cu lămpi ne luminează calea. Un călăuz dă explicații a *haute voix*.

Un coridor lung de 15 minute, s'ar zice hruba unei pivnițe; apoi se face o sală mare, e sala *Scărășurilor*, apoi coridorul se continuă și conduce la o altă sală, numită a *Vulpilor*, apoi din nou o galerie, care dă în sala *Vignerou*; și galeria se continuă tot mai frumoasă și mai interesantă, conducînd rînd pe rînd în sala *Prăpastiei*, în sala *Mamelonelor*, în sala *Trofeelor* înaltă de 36 de metri, în sala *Cascadei*, *Abisului*, *Aventurierilor*, *Misterioasă*, *Lăncei*, *Alhambra*, *Sentinelei*, *Drape-rilor*, în budoarul *Proserpinei*, în marea, enorma sală a *Domului*, în pasajul *Diavolului* etc., până la sala de îmbarcare, — denumiri date după diferitele forme ale stalactitelor și stalagmitelor, ce se găsesc în ele, și după alte particularități.

O scurtă lamurire o cred necesară.

Stalactitele și stalagmitile, care, im-podobesc aceste săli, coridoarele și galeriile ce stabilesc comunicația între ele, se datoresc infiltrațiunii de apă de ploie, care, în trecerea lor, disolvă calcarul în favoarea acidului carbonic ce-l aduc cu ele; ajunse în cavități, aceste ape se evaporază și depun materiile solide, numite spatul calcaros, pe solul grotiei, când apele vin în cantitate prea mare pentru a pute rămâne atrnate de bolți: așa se formează stalagmitile.

Când, din contră, aceste ape rămân atr-nate de boltă, se formează stalactitele, care iau o înfățișare de forme variate, într-o creștere lentă și continuă.

Când aceste excrescențe se operează pe pereții laterali, ele se numesc paniforme și dau loc unor perdele grațioase, ondulate, încrețite în tot felul.

Cele mai multe din aceste excrescențe s'au format în cursul unui mare număr de secole și oferă ochiului fermecat vederi din cele mai variate și mai pline de interes.

Une-ori stalactitele și stalagmitile se în-tălesc, și atunci formează coloane de considerabilă înălțime și imposante prin forma lor, cum e d. e. cazul în sala *Alhambra*.

Nu voiu vorbi despre fiecare sală în parte, ceea-ce ar fi prea obositor pentru cetitori. Voiu spune însă un cuvînt despre sala cea mai mare, a *Domului*.

Ea are o înălțime de 200 metri și o înălțime de 119. Cea mai înaltă clădire din Bruxelles, primăria, palatul justiției sau biserică sf. Gudule, poate fi foarte bine așezată în lăuntru. E o sală mai de curînd formată, prin o îngroșare așgduire de pământ. În partea stîngă dela intrare se află un deal; jos, în partea opusă, ritul *la Lesse*, peste care s'a întins un pod, trece liniștit prin tenebrele cufundătură. Călăuzul, însoțit de un căne credincios, se urcă până în virful dealului. Făcra ce o ținea în mână părea din toată înălțimea, o stea, o schiteie. O fascie de lumină electrică se perdeea în hșoul din vasta sală, luminînd cîte o porțiune de părete. Jos, apa ritului dispăre în adâncimi, sub o stîncă și nimenea nu-i mai cunoaște cursul. Ear' în această vastă scobitură subterană, cu pereți și plafond fantastice, o domnișoară româncă, fida dlui deputat *Constantinescu* din Focșani, a întonat cîteva fermecătoare melodii, repercutate de ecoul îndelung și de sonoritatea gravă a sălii...

Trei ore ne-am aflat sub pământ, uimiți de aceste frumseți nespuse ale naturii. Ni-se părea că ne găsim în vis sau în lumea poveștilor. Un smeu ori un pterodactil din perioada antediluviană mai lipseă să spintece aerul cu un falfăit lugubru de aripă, pentru-ce, în timpul acestor trei ore, să trăim cu totul în o altă lume, pe care de abia a ne-o închipui putem.

Și dacă interiorul grotiei e o minune, ieșirea nu e mai puțin. N'o să uit nici-odată impresia ce am avut atunci. *La Lesse* apare earăși dintre stînci; în sala *Îmbarcării*, două

luntri uriașe ne așteaptă. Ne urcăm în ele. Și zece minute cei-ce ne conduc vislesc în întunec. De-asupra, stîncă neîntreruptă, de jur-împrejur — beshă. Și, în întunecime, aceeași voce fermecătoare de româncă se aude întinând o arie din *Tanhäuser*. Ecoul o duce departe, spărgîndu-o de pereții grotiei, ear' aplause nesfîrșite și înșutite de ecou acoper ultimele-i accente.

De odată o zare de lumină se vede. Zarea se mărește, în măsură ce înaintăm. Apoi se vede un punct luminos. E ieșirea. Soarele de de-asupra se scaldă în apa ritului, răspîndind o lumină aurie pe pereții posomorți ai grotiei... N'o să uit nici odată această impresie. Părea un fel de trecere din infern, ori măcar din purgator, la raiu.

Eată-ne earăși pe cîmpul plin de sîmînături și scăldat în raze de soare, după o călătorie de cinci kilometri pe sub pământ.

Ne ștergem picioarele de noroiu și căutăm fiecare trăsura noastră pentru a ne întoarce din nou la Rochefort.

Sîntem aceeași... Dar' e un loc liber în trăsura. Cine lipsește? Cine? — Dl *János d'Asboth*, deputatul maghiar! Neliniștit, îl caut pretutindenea, și în sfîrșit îl zăresc pe capra unei alte trăsuri, alături de vizitii.

— Nu vii cu noi, dle d'Asboth? îl întreb eu; locul d'tale e liber, te așteaptă...

— Nu, eu *mi-s* bine și aici (vorbește românește ca în Bănău).

Se înțelege, că l'am lăsat acolo și m'am înturnat la locul meu.

— Ci lasă-l în pace, îmi spune energic și inteligentul avocat *Lemonier*, în rîsetele tuturor, nu vezi că-s ridicoli domnii Maghiari!? Am întrebat pe cel mai negricios (pe Pázmándy): „Ei cum găsești grotle de Han?” și mi-a răspuns: „Hm, na-s urte, dar' s'vii la noi, în Ungaria, să vezi o grotă... toată în gheață”. Am întrebat pe cel de al doilea (pe d'Asboth): „Ei, cum găsești Bruxella, ca oraș?” și mi-a răspuns: „Hm, frumuseț, dar' s'vii să vezi Budapesta noastră, n're a face!”... Nu vezi că-s șovinști până la ridicol?! Lasă-l pe capră, acolo, — acolo li-i locul...

Ceea-ce, firește, am și făcut.

La otelul Biron din Rochefort am cinat cu toții. S'au ridicat mai multe toaste. Dl *Grădășanu* a beut pentru comitetul organizator și în special pentru dl Houzeau de Lehay, care era de față și care într-adevăr a lucrat mult pentru desvîrșită reușită a excrșiunii. Acesta a răspuns cu un toast agrement de glume și aplaudat de toți. Apoi la 6 1/2 seara ne-am urcat în tren și la 9 1/2 ne aflam earăși pe peronul gării de Luxemburg (cartier Leopold), de unde plecasem dimineața la 8 1/4.

Sibiu, 23 August n.

Monarhul și limba română
„*Narodny Listy*” din Praga spune, că *Maiestatea Sa s'ar fi rostit astfel cătră un consilier intim al seu, vorbind despre chestiunea limbilor*:

— *Oficerul trebuie să învețe într'un timp anumit limba regimentului seu de pildă limba română. În-tocmai așa se poate pretinde și dela ofi-cianții germani din Boemia, ca în interesul lor propriu să învețe limba cehică*.

De ar înțelege și ofi-cianții maghiari acest cuvînt — adaugem noi.

„Foarte revoltați”. „*Kronstädter Zeitung*” primește din Budapesta o scrisoare asupra dispozițiilor politice de acolo. Eată un pasaj, ce ne privește mai mult, din aceasta scrisoare:

„Când cu proiectul despre curțile cu jurați drept că a aflat un apărător cererea Fiumanilor de a-se delătura vătămarea, ce amenință autonomia lor și limba administra-tivă italiană, dar' guvernul n'a admis această cerere, precum n'a admis cererea mag-natului român Iosif Gáll, ca să se pretindă dela jurații din ținuturile cu o populațiune mixtă și cunoașterea unei limbi din acel ținut pe lângă a statului. Exclusiva valabilitate a acestei din urmă în justiție, considerată ca unitate a acesteia, i-se pare ministrului de justiție ca un principiu cu mult prea impor-

tant, ca pe lângă el să mai poată fi considerată și necesitatea priceperii în pertractările judecătorești. Ce simțământ amar trebuie să producă această exclusivitate la toți nemaghiarii, din principiu nu se bagă în seamă. Și cu toate acestea în cercurile rasei domnitoare sânt foarte revoltați din cauza broșurei „Protestation des Roumains de la Hongrie et de la Transylvanie contre l'oppression magyare”, care a fost distribuită cu ocaziunea congresului interparlamentar de pace între toți membrii celui. Celor doi reprezentanți ai Ungariei, Asbóth și Pázmándy, le-a succedat, ce e drept, să împiedice punerea la ordinea zilei a plângerilor Românilor din Ungaria. (? R. „Trib.”) Dar' că le va fi succes celor doi d-ni înfrângerea acestor plângeri, se va putea trage mult la îndoielă. Una din acelea, și anume îndeplinirea despotică, resp. falsificarea alegerilor prin organele administrative, au trebuit să o admită.

Că din cauza acestui rău au să pătimească și Maghiarii opoziționali și aceasta abia se va fi privit din partea membrilor congresului, împedecăți în pertractarea acestei chestiuni între ungurești, de o lămurire satisfăcătoare.

Răspuns la oprire. Se știe, că guvernul maghiar a detras debitul postal ziarului antisemit *Deutsches Volksblatt* și astfel l-a îngreunat intrarea în Ungaria. Drept răspuns la această măsură a guvernului liberal, „Deutsches Volksblatt” publică un strasic articol intitulat: „Ungaria liberă”, în care spune că de aci încolo va da și mai multă atențiune afacerilor din Ungaria și va înfiera și cu mai mare energie sistemul de opresiune și forță al guvernului.

Fără entuziasm. În ziua de 20 August mai toate zările maghiare scriu despre S. Stefan primul rege al Ungariei, sărbătorind memoria lui.

Cetind diferiții articoli omul trebuie să observe, că tonul sărbătoresc este sforțat și o depresiune dominează în fondul lor, ceea ce unele ziare o și spun pe față.

Magyarország își termină articolul festiv cu următoarele *jeluiri* foarte înduioșate:

„La sărbătura națională noi ne coborâm în noi înșiși și nu ne bucurăm. Însemnătatea ei ne pătrunde, dar' nu ne poate însuflă. Sărbăm glorie veche și simțim, că numai ca o fărîmătură sau o rămășiță sântem, care n'a ajuns să se pustiască. Poate ne vom întregi, vom crește, vom fi tari odată.

„Acum cu pietate, îndurerat ne alăturăm la clenodiile vechei glorie...”

Cronică politică.

Conflictul austro-bulgar aplanat.

După ce a provocat atăta agot și atăta agitație, conflictul austro-bulgar s'a terminat pe neașteptate.

Oficiul vinez *Wiener Abendpost* dă un comunicat, care spune, că prim-ministrul bulgar Stoiloff a declarat ministrului nostru de externe, prin rostul agentului bulgar la Viena Dr. Sirmadzev, că *Lokalanseiger* a reproducut esențial fals interviul avut cu redactorul acestei foi și că cele publicate în numărul său le regretă din inimă. Întârzierea acestei lămuriri o justifică Stoiloff prin absența sa din Sofia.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Jules Verne.

Castelul din Carpați.

Roman din viața poporului românesc din Ardeal.

— Traducere autorizată, —
de

Victor Ontor.

(Continuarea 36.)

(Reproducerea interzisă).

— Boierule, zise apoi primarul Colțu, te rog să nu uiți pașii, ce ne-ai făgăduit că vei face la Alba-Iulia.

— N'o să uit, domnule primar, răspuse dinsul. Dar' dacă aș întârzia în călătoria mea acum știți mijlocul atât de simplu de a scăpa de această vecinătate îngrijitoare, și nime n'are ce se mai teme de acu de castel.

— Ușor de zis... murmură învățătorul.

— Și de făcut, întări Emil. Dacă dumneavoastră nu sunteți împotrivă, gendarmii în timp de 48 de ceasuri pot pune capăt acelor ființe, ce se ascund în cetate...

— Numai dacă aceste ființe nu sânt duchuri, observă Bucur.

— În ori-ce cas, răspuse Emil, făcând din umeri.

lancu și — „Nemții”

de
Iosif Sterca Șuluțu.

(Urmare.)

Apoi în anul 1864, eată ce dialog am purtat eu cu un grof maghiar, care era trimisul renumitului general Klapka; ear' Klapka a fost cumnat ca socru meu:

— Spune-mi rogu-te d-le Șuluțu: ce crezi ce atitudine ar lua Românii ardeleni față cu o armată maghiară, care ar năvăli din principatele românești în Ardeal cu scop ca să proclame independența Ungariei?

— Tot aceea atitudine, pe care au luat-o la 1848.

— Dar' dacă armata maghiară ar fi însoțită de o armată română?

— Și pe aceștia i-ar toca în cap. Las că nu se va găsi în veci un domnitor român, sau un guvern, care să contribuie la proclamarea independenței Ungariei, care învoalvă în același timp și nimicirea autonomiei Ardealului, ceea ce e momentul neamului românesc. Aceia ar pute fi simbrășii lui Klapka, nici odată însă o armată română. ș. a. „Gazeta Trans.” nr. 113 a. 1897.

Mare zăpăcăală trebuie că domnește în creierii acestui „savant”; el zice că: „Nemții” au făcut din mine domn „ilustritate”.

În sistemul nemțesc am fost un subaltern persecutat, precum am arătat de repetate ori în coloanele „Gazetei”. N'am ajuns nici în sistemul unguresc „ilustritate” din simplul motiv, că n'am vrut să mă dau după pâr. Căți streberi și geșefari nu m'or fi învidiat: pentru-ce n'au fost ei în locul meu, ca să se folosească de principiul „savantului” care așa glăsuște că: „în politică nu merge după sentimentalism”. „Cu alte cuvinte: fă „Gute Miene zum bösen Spiel”. Adecă: „Ticălos Măria-ta!”

Din mine n'a făcut domn nici Kossuth, nici Bach, domn și funcționar a fost tatăl meu, toți frații lui, moșul și strămoșul meu.

În Ardeal n'a existat casa magnaților, cel dintâiu graf numai atâtea drepturi și privilegii avea, ca cel din urmă nobil.

Vântul și zăpada puteau să străbată pe crepătura așei unui nobil sărac, dar' Regele și autoritățile publice nu i puteau trece pragul fără învoirea dănsului.

Dacă Dumnezeu părinților nostri n'ar fi sfârșit la anul 1848 jugul sclăviei, eu și în acel sistem aș fi ajuns ceea ce sânt azi, la tot cazul mai mult de cât am fost sub „Nemți”.

„Azi, când se găsesc încă Români fruntași, cari nu sânt în clar cu domnia „Nemților” Pardon! Cei-ce nu sânt în clar cu „domnia Nemților”, aceia sânt niște șarlătani, la nici un cas Românii fruntași, ci le poartă „ponos” — auzi barbarism! — acestora, e bine să scoatem în relief bunăvoința, cu care „Nemții” întâmpinau ori-ce mișcare, fie culturală, fie politică, menită a ridica pe Români”. Astfel „glăsuște” savantul din „Trib. Pop.” Spre dovadă înregistrează faptul, că la „Inaugurarea solemnă a „Asociației naționale Aradane” a asistat un general și un major. Maare „ciudățenie”!

Azi la toate balurile românești asistă toți generalii și oficerii de hovezi, ergo: „Cei-ce nu sânt în clar cu domnia Ungurilor ci le poartă „ponos”, acestora e bine să soa-

tem în relief bunăvoința Ungurilor”. Quod erat demonstrandum!

„Ear' cât despre funcționarii români de sub „Nemți”, ei aveau cea mai deservită libertate în a-și manifesta simțământul național.

În fruntea adresei de felicitare a Zărandenilor, adresă care este un manifest național în regulă, stă primul vice comita al comitatului Hodoș, ear' după el toți conducătorii români ai comitatului desființat de Unguri.

Astfel „glăsuște” „savantul”. Beata simplitate! Și acest individ nefericit adecă pardon! prea fericit, sigur că primește la an, pentru prostiile ce le tipărește în ziar, cel puțin 2—3 mii florini; ear' eu, care am servit 30 de ani greu, foarte greu, după atâtea studii și praxă, sânt silit a mă mulțumi cu 900 fl. pensie.

Bietul om! nici A. B. C. nu cunoaște din politica și istoria patriei și el vrea să pună țeara și nația la cale. Pe timpul când Hodoș era vice-comite, nici pomană nu mai era de „Nemți”, ci erau comitate autonome; ei, dar' „savantul” nici batăr atâtea nu știe, ce va să zică: Comitat, municipiu autonom.

(Va urma)

Chestiuni școlare.

Convocare.

Nr. 8. 1897. Onorații membrii ai comitetului central al reuniunii învățătorilor români gr.-ort. din districtul Deva sânt invitați a participa la ședința ordinară, ce se va ține Sâmbătă în 16/28 August a. c. la 8 ore a. m. în sala școalei noastre din orașul Deva.

Obiectele sânt:

1. Raport prezidial despre starea reuniunii.
2. Raportul casarului și al bibliotecarului.
3. Staverirea programei, locul și timpul pentru ținerea adunării generale.
4. Propuneri.

Hațeg, în 6/18 August 1897.

Nicolae Sanzian, Nicolae Păcurar,
președ reun notat

Convocare.

Adunarea generală a „Reuniunii învăț. români Sălăgeni” se va ține estimp la 29 August a. n. în comuna Popotelecul-Silvaniei, la care sânt invitați toți membrii ordinari, fondatori, ajutători și întreg poporul român.

Ordinea de zi:

Ședința I.

1. Dimineața la 8 ore asistarea în corpore la serviciul divin. 2. Deschiderea adunării prin președinte. 3. Citirea protocolului adunării trecute și referarea despre efectuarea deciziunilor. 4. Citirea ordinațiunilor dela forurile mai înalte. 5. Raportul anual despre activitatea reuniunii. 6. Raportul anual despre starea casei. 7. Alegerea comisiunilor: a) pentru înscrierea membrilor noi, b) pentru încasarea taxelor restante și ofrandelor, c) pentru constatarea membrilor prezenți și absenți, d) pentru distribuirea diplomelor de membri, e) pentru înscrierea de membri la fondul funebral, f) pentru scrutarea casei, g) pentru cernerea propunerilor de probă și

a disertațiunilor, h) pentru cernerea propunerilor diverse, i) pentru referarea despre expozițiune. 8. Pelegerile de probă. 9. Citirea disertațiunilor. 10. Pausa și prânzul comun.

Ședința II.

1. Referarea comisiunilor exmisse. 2. Propuneri diverse. 3. Defigerea locului adunării viitoare. 4. Alegerea membrilor cu propuneri de probă și disertantiilor pentru adunarea viitoare. 5. Alegerea comisiunii verificatoare a protocolului adunării prezente. 6. Închiderea adunării.

Seara va fi petrecere cu dans.

Șimleul-Silvaiei, la 20 August 1897.

A. Barboloviciu, A. Tedorca,
vic. for app și preș. al reun. secret reuniunii.

CRONICĂ

Sibiu, 23 August n. 1897.

Chiroteseire. Ieri, în 22 l. c. au fost chiroteseți întru protopresbiter în biserica din Sibiu-Cetate dl Vasile Domșa, protopop al tractului Orăștiei, ear' în ziua precedentă Simeon Popoviciu, preot militar în pensie, întru protopop.

Sărbătoarea bisericii din Șişești. „Magyar Allam” scrie: „E cunoscută bucuria foilor liberale, când pot să scrie vești scandaluoase despre comune bisericești catolice de ori-care rit. Despre peregrinările din Șişești ne încredințăm din loc vrednic de încredere astfel: În Șişești parohul Vasiliu Lucaciuc n'a publicat nici-odată peregrinaj. Dar' sărbătoarea sfințirii bisericii a ținut-o în fește-care an, și cu prilejul acesta comuna bisericească a aranjat și bal. Pentru balul acesta, pentru frumetea bisericii și pentru popularitatea parohului s'au obișnuit mulți din jur a merge la sărbătorile bisericii. Ordinariatul de Gherla a bună seamă informat fiind în mod tendențios, sub cuvânt, că Lucaciuc publică peregrinaj, a oprit concursul acesta și spre a valida oprirea aceasta a recurs la gendarmerie, întorcând precum s'a întâmplat cu prilejul alegerii, respective introducerii vestite a preotului din Feldru. Cu prilejul oricărei sărbători de vară păzesc 80 de gendarmi hotarul Șişeștilor, ba acum nu mai lasă pe credincioșii din Șişești să intre în biserica de acolo. Această stare nesuferabilă de asediu guvernul nu o s'himbă și numai de aceea, că se teme, că oamenii lui Lucaciuc ar pute să aranjeze „adunări populare primejdioase”. Credincioșii împotriva la aceasta au recurs la episcop, ear' apoi la metropolitul din Blaj, dar' aceștia până acum nu le-au dat nici un răspuns. De aceea au trimis acum prin deputatul lor dietal Láng Lajos o deputație la ministerul afacerilor interne, a cărei rezultat am dori să-l știm în 27 a. c. va fi eară sărbătoare a bisericii, la care s'au exmis deja 80 de gendarmi. Credincioșii sânt hotărâți. că de cumva nici acest pas nu va avea rezultat, să se îndrepte la Roma pentru scut, și de cumva nici acest pas nu ar pute să ajute, atunci vor trece la religia greco-orientală. Violentarea liberă, guvernarea fără de tact astfel duce la povtrnișul schisme pe credincioșii din Șişești persecutați fără de motiv.” Reproducând aceasta notă „Unirea” observă: Publicăm acestea cu observarea, că sântem buni bucuroși a crede, că lucrurile nu vor fi chiar așa. De altminteră credem, că ar fi bine, ca asupra acestei afaceri să se arunce lumină deservită.

Împăratul Wilhelm II. refusat.

Ziarului parisian *Gazette* i-se anunță din Petersburg, că prințul *Ludovic Napoleon*, colonelul regimentului rusesc 44 de dragoni, a refusat ordul „vulturului negru”, oferit din partea împăratului Wilhelm II, cu prilejul vizitei la Petersburg. Refusul l'a făcut pe cuvânt, că în calitate de simplu colonel nu-i vrednic de un ord atât de înalt.

139 sublocotenenti noi. Dela academia militară din *Wiener-Neustadt* au eșit vara aceasta 139 sublocotenenti. Între aceștia se află și fiul marelui-duce de Toscana.

Încă una! Ministrul nostru de externe a oprit pentru Austro-Ungaria foaia semioficioasă a guvernului din Belgrad *Odjek*, pe cuvânt, că scrie contra monarhiei.

Nix dăjos! Foile ungurești iubilează în sgomotos cor. Fac mare cas patriotic din faptul, că generalul de hovezi *Gardernak József* din Seghedin, rugat de doi membri ai orfelului de acolo să le lase musica militară, i-a refuzat, pe cuvânt, că *hovezii ar fi puși să îndușe năvala nemțescă*. Generalu', care știe foarte puțin ungurește, a spus suverana sentență patriotică nemțește, așa scriu aceleași foi. Numai se nu fie prea timpurie iubilarea reptilelor ungurești, și să se desmintă știrea, care basată fiind, ar constitui într-adevăr o prea mare vitejie... hovezească!

— Un alt cas de *nix dăjos* a pățit consistorul săsesc din Sibiu, care trimițând fișpanului din Bistrița un *rescript nemțesc*, i-s'a respins, pe cuvânt, că *rescripte nemțești fișpanul nu primește*. Și Sașii tot persistă a fi așa de „prudenți și circumspecți”!

Foc mare. Ni-se scrie din Galați (comit. Făgăraș), că la 18 Aug. n. a bătuit acolo un foc năprasnic. Opt case și 10 suri au fost pustiite. Mulți țerani, toți Români, au rămas la cea mai neagră lipsă și jale. Pradă focului a căzut și un biet bătrân, care a adormit cu pipa aprinsă. Precum se spune, cauza focului ar fi fost tocmai negrija sarmănului moșneg, care numai scrum a fost scos din mijlocul flăcărilor.

Daruri de Crăciun. Cererea de concesiune a dlui Gustav Kenzel, tipograf, de a vinde blocuri cât și de a colecta daruri de Crăciun pentru copii săraci fără deosebire de naționalitate, cari n'au ajuns încă la etatea de școală, a fost aprobată din partea dlui vice-comite al comitat. Sibiu. Se face deci cunoscut, că comitetul însărcinat cu îndeplinirea acestui act filantropic a și comandat 2 feluri de blocuri și anume de câte 20 de cupoane a 5 cr. și de 50 cupoane a 2 cr.

Fiecare cupon este provăzută cu inscripția în 3 limbi: (nemțește, ungurește și românește). „Cadouri de crăciun pentru copii săraci, ce n'au ajuns încă vîrstă de școală”, și totodată servesc ca legitimare pentru banii donați.

Cupoane se află de vânzare atât la dl cassar M. Daniel, comerciant de manufacture (Piata-mare), cât și la dl W. Wazek, comerciant de specherie (strada-Ocnei).

Tot acești domni primesc și eventualele diverse obiecte, ce se vor spenda ca dar de Crăciun.

În comitetul pentru îndeplinirea acestui scop filantropic s'au ales următorii domni:

Președinte: dl E. Trieb, pitar; I. cassar: dl M. Daniel, comerciant; II. cassar: dl W. Wazek, comerciant; notat: G. Kenzel, tipograf; revisori: L. Köcz, lăcătuș, W. Wolf timplar, N. Simtion, tipograf; membrii: dl A. Vessely, durnist, dl F. Schöbessch, factor, dl F. Schmückle, mașinist, dl R. Mühlsteffan, cărnățariu, dl A. Schimmelpfenig, creisler, dl G. Bressler, mașinist, dl R. Lubb, timplar, dl G. Fleischer, pietrar, dl R. Leonhard, mașinist, dl F. Greissig, tipograf, dl G. Wazer, timplar, dl M. Rüch, tinichigiu, dl I. Kott, pietrar, dl A. Marschal, agent, dl M. Herbert, tapetar.

Toți membrii acestia sânt însărcinați cu vinderea blocurilor.

Administrație ungurească. Notarul comunei *Kapolt* din comitatul Pojega, Găgărăz Ferencz, a fost zilele acestea arestat și aruncat în temniță, pentru-că... a păgubit eassa comunală cu mai multe mii de florini. Model de slujbaș al stăpânirii ungurești!

După două ore de mers Emil și Costache se opriră pentru a pauza câteva momente.

În acest loc Jiul românesc, care se depărta spre dreapta, se atingea de drum prin niște cotituri mititele. De cealaltă parte era coasta Pleșii, pe virful ei se întindea podeleul Orgal la depărtare ca de vre-o jumătate de milă. Au trebuit dar' să părasească Jiul, fiind-că Emil voia să meargă spre pas, apoi să apuce spre castel.

Acest înconjur mării de două-ori distanța între castel și sat. Cu toate acestea va fi încă ziua, când va ajunge Emil și Costache la virful platoului Orgal. Vor ave așadar încă timp să studieze castelul pe din afară. Apoi după-ce va însera vor pleca spre Mățești, sigur fără a fi observați de nime. Intențiunea lui Telesco era de a petrece noaptea în Livăzel, un mic sătuleț la întâlnirea Jiurilor și apoi a doua zi să plece către Alba-Iulia.

Pausa dură o jumătate de oră. Emil foarte cufundat în suvenirile sale, foarte agitat de gândul, că baronul de Gorț poate își petrece viața înăuntrul castelului, nu zise nici un cuvânt.

Costache trebuia să-și impună mare rezervă pentru a-i zice:

— Nu e nici un folos să mergem mai departe, coconășule!... Să întorcem spatele acestui castel blăstemat, și să plecăm!

Ambii continuară calea pe potecul de vale. Numai decât să se infundară într'un desis,

unde nu era nici o urmă. Pe unele locuri au dat de niște părae adânci, pe unde în timp ploios vine apă din ajuns, ne mai încăpând în torentul tumultuos, ce se rostogolește de pe coaste. Pe aici era greu de mers, și nu se putea decât încet. Trecu o oră până ajunseră eară pe calea dela Vulcan, și era cam cătră cinci ore.

Pe partea dreaptă a Pleșii nu sânt așa păduri, ca pe cealaltă parte, unde Niță Stan a fost silit a-și tăia cale cu săcurea; dar' aici au avut de luptat cu alte dificultăți. Pe aici erau surpături de stânci, peste cari nu te puteai urca decât cu mare băgare de seamă, terenul nu era într-o formă, de o parte gropi adânci, stânci numai înclinate se ridică în sus, altele înclinate de puteai trece pe sub ele, o grămaditură de stânci uriașe, rostogolite dela virful muntelui de lavinele de zăpadă; în fine un adevărat chaos în toată a s' teroare.

Urcarea pe acest prețios teribil își lua o oră întreagă. În adevăr se părea, că castelul din Carpați prin nimic nu se poate apăra mai bine, ca prin lipsa de comunicațiune și neputință de a te apropia de el. Și Costache spera, că poate nici nu vor pute învinge aceste obstacole și se vor rentoarce. Dar' se înșela.

Trecuți peste zona stâncilor și a surpăturilor, ajunseră la marginea platoului Orgal. De aici putură vedea mai bine castelul în mijlocul acestei pustietăți posomorite, de unde

de atâția ani spaima a alungat pe toți locuitorii ținutului.

Trebuie să observăm, că Emil și Costache ajunseră la castel înaintea bastionului lateral, care era situat la mează-noapte. Niță Stan și doctorul Părian au fost ajuns înaintea bastionului dela răsărit, fiindcă au apucat pe stînga Pleșii, lăsând la dreapta păraul Niadului și drumul de cătră pas. Cele două laturi formează un unghiu foarte timpit, la virful căruia era turnul central. În partea de cătră mează-noapte era imposibil de intrat în curte, pentru-că nu numai, că nu se găsea nici o poartă, sau pod mișcător, ci și bastionul, potrivit la neregularitățile platoului, se ridica la o înălțime cu mult mai considerabilă.

De altfel puțin împoartă, că nu se da intrare pe nicări, pentru-că Telesco și așa n'avea de gând să intre în castel.

Erau șapte ore și jumătate, când Emil și Costache ajunseră la marginea extremă a platoului. Înaintea lor se desvêlia acea grămadă sălbatică de edificii, negrită de umbră, a cărei coloare seamănă cu colorațiunea veche a rocilor de pe Pleșa. La stînga zidul se cotia dintr'odată după bastionul din colț. Acolo, pe umplutură de-asupra parapetului părănat, se înălța un stejar, ale cărui cloambe sucite erau matori ai vînturilor violente dela apus-meazăzi, la această înălțime.

(Va urma)

Editor și redactor responsabil: **Teodor V. Păcățian.**
 Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe
 acțiuni: **V. N. Dressenandt.**

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.
Sediul: ARAD, casa proprie, calea Arhiducele Iosif nr. 2.
Întemeiată la 1887.

Capital de acții fl. 300.000. Fond de rezervă fl. 100.000.
Depuneri fl. 1.000.000. Circulația anuală fl. 15.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5%
interese fără privire la termenul de abdicere.

Dare de venit după interese încă o solvește institutul separat.
După starea casei, depuneri până la fl. 1000 se restituiesc
îndată la pesentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan
după sosirea comandei.

[362] 18—88

Direcțiunea institutului.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare

„POESII“

DE
IOAN N. ROMAN.

Prețul 50 cruceri.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE
EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu poșta 73 cr.)

Acceastă carte a fost recomandată de
cătră Exc. Sa Metropolitul Victor Mi-
hălyi de Apșa printr'un circular special.

„Tipografia“, societate pe acț. în Sibiu.

Portretul

lui

Dr. Gregoriu Silași,

lucrat după o fotografie, tipărit pe carton fin,
în mărime de 24×32 cm. se trimite francat
pentru 25 cr.

Librăria „Tipografia“, soc. pe acțiuni.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare:

TABLOUL

„CONFERENȚEI NAȚIONALE“

în mărime 33×50 cm.

Cu prețul de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin
poștă fl. 1.70.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale
tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus
dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni.
Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdota de Silvestru Mol-
dovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu,
culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50
bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcăritul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă,
de Banedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau
32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndrăgelnicul. Poveste de Silvestru Moldovan.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giu-
rul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba
boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exem-
par cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr.
sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui
Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri,
frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al
lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Caldărușa cu trei picioare. Poveste fran-
zească de Eleonora Tănăsescu, după A. Ge-
nevraly. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndrăgelnic. Novela de Björnsterne
Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8
bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele
californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar
8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpătarea. Din povestile lui Andersen. Un
exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc.
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol.
Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc.
Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson
(1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un
exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici.
Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgarăit. Comedie de Moliere. Un exemplar
40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscă-impărat. Poveste din popor de „Măr-
gineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-impărateasă și peana ei aleasă. Poveste
din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar
12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc.
Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. La-
zar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermeceată. Poveste în versuri de P.
Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan
Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exem-
plar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislan-
zoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de
Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele AL și
Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau
50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan
Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadeta. De George Sand. Un exemplar
40 cr. sau 80 bani.
44. Rusaliu pcurarul. Poveste de Nicolae Trim-
biționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru
Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exem-
plar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Tradu-
cere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exem-
plar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire
librarilor și peste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Toate scrierile profesorului Dr. Weigand despre Români

se găsesc de vânzare la „Librăria“ noastră cu prețurile originale. Astfel:

1. „Die Aromunen“, (Macedo-Români).
Vol. I. „Land und Leute“, cuprinde descrierea călătoriei profesorului Weigand
pe la Români din Macedonia, interesantă pentru ori-care Român, care se inte-
resează de frații sei. O lectură atrăgătoare și pentru nespecialiști. Volumul
de 334 pag., cu 9 ilustrațiuni frumoase și cea mai perfectă carte etnografică
costă fl. 6.20
2. „Vlach-Meglen“, o cercetare etnografică-filologică; volum de 80 pag., cu 4
ilustrațiuni, fototipie, costă fl. 2.25
3. „Die Sprache der Olympe-Wallachen“, cu o introducere despre popor, volum de
144 pag., costă fl. 1.85
4. „Raportele anuale despre seminarul filologic român din Lipsca“, conținând
lucrările dlui profesor Weigand și ale elevilor sei despre Români:
„Primul raport“, (1894) de 157 pag. costă fl. 1.85
„Al doilea raport“, (1895) de 224 pag. costă fl. 2.80
„Al treilea raport“, (1896) de 332 pag. costă fl. 3.80
Cartea de sub nrul 1, vol. I. e pentru toți Românii inteligenți; celelalte se reco-
mandă bărbatilor de specialitate. Toate sunt scrise de sine înțeles, în limba germană.

Librăria „Tipografia“, societate pe acțiuni.

Diplomă de onoare.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recuise de scris,
cernă de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

„FOII POPORULUT“

Mare deposit

de hârtie de scris și conceput, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în caseta.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar

român-german și german-român.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.